

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 19.09.1978, sp. zn. 3 Tz 16/78, ECLI:CZ:NS:1978:3.TZ.16.1978.1

Číslo: 19/1979

Právní věta: Při ukládání souhrnného trestu nemusí soud obligatorně uložit trest zákazu činnosti, byl-li takový trest uložen již dřívějším rozsudkem (§ 35 odst. 2 posl. věta tr. zák.). Bude však zpravidla v rozporu s účelem trestu, jestliže soud takový trest neuloží novým rozsudkem, a to proto, že již při ukládání trestu dřívějším rozsudkem byly splněny zákonné podmínky pro uložení tohoto druhu trestu.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 19.09.1978

Spisová značka: 3 Tz 16/78

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Trest souhrnný, Zákaz činnosti

Předpisy: 140/1961 Sb. § 23 ods. 1

§ 35 ods. 1

§ 35 ods. 2

§ 49 ods. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 19/1979 sb. rozh.

Při ukládání souhrnného trestu nemusí soud obligatorně uložit trest zákazu činnosti, byl-li takový trest uložen již dřívějším rozsudkem (§ 35 odst. 2 posl. věta tr. zák.). Bude však zpravidla v rozporu s účelem trestu, jestliže soud takový trest neuloží novým rozsudkem, a to proto, že již při ukládání trestu dřívějším rozsudkem byly splněny zákonné podmínky pro uložení tohoto druhu trestu.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 19. 9. 1978 sp. zn. [3 Tz 16/78.](#))

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR Nejvyšší soud ČSR po vyslovení porušení zákona sám rozhodl tak, že uložil také trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří roků.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu Plzeň-město ze dne 25. 5. 1977 sp. zn. 4 T 79/77 byl obviněný M. R. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na osm měsíců a pro jeho výkon zařazen podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. do první nápravně výchovné skupiny. Dále byl obviněnému podle § 49 odst. 1 tr. zák. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří roků. Obviněný spáchal trestný čin podle rozsudku tím, že dne 3. 2. 1977 v Plzni při řízení nákladního automobilu způsobil na přechodu pro chodce smrtelné zranění J. Č. Odvolání obviněného proti tomuto rozsudku bylo usnesením krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 1977 sp. zn. 5 To 201/77 podle § 256 tr. ř. zamítnuto jako nedůvodné. Obviněný nastoupil výkon trestu odnětí svobody dne 27. 10. 1977.

Dalším rozsudkem okresního soudu Plzeň-město ze dne 30. 1. 1978 sp. zn. 3 T 184/77 byl obviněný uznán vinným trestnými činy neoprávněného užívání cizího motorového vozidla podle § 209a odst. 1, 3 písm. b) a § 209a odst. 2 tr. zák. a odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na jeden rok se zařazením podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. do první nápravně výchovné skupiny za současného zrušení výroku o trestu v předchozím rozsudku téhož soudu ze dne 25. 5. 1977 sp. zn. 4 T 79/77. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo obviněnému uloženo, aby poškozenému Bytovému podniku města Plzně uhradil škodu ve výši 326 Kčs.

Obviněný spáchal trestné činy podle tohoto rozsudku tím, že dne 22. 7. 1976 jako řidič u Bytového podniku města Plzně odvezl bez souhlasu vedoucích pracovníků uvedené organizace V. M. z Plzně do Mariánských Lázní do opravy karosérii osobního automobilu a způsobil tak uvedené organizaci škodu ve výši 188 Kčs, dále dne 28. 7. 1976 uskutečnil opět bez souhlasu zmíněné organizace jízdu nákladním autem z Plzně do Mariánských Lázní a zpět pro opravenou karosérii osobního automobilu V. M. a poškodil tak uvedený podnik o částku 257 Kčs a posléze dne 4. 1. 1977 jako závozník se spoluobviněným A. K., řidičem téhož podniku, se podílel na neoprávněné jízdě z Plzně do Kožlan, kam odvezli V. M. opravenou karosérii osobního automobilu a způsobil tak škodu ve výši 107 Kčs. Tento rozsudek nebyl napaden odvoláním a nabyl právní moci dne 6. 4. 1978.

Proti tomuto rozsudku okresního soudu podal ministr spravedlnosti ČSR v šestiměsíční lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona. Dovodil v ní, že tímto rozsudkem byl porušen zákon v ustanoveních § 23 odst. 1 a § 49 odst. 1 tr. zák. tím, že obviněnému byl uložen souhrnný trest odnětí svobody za současného zrušení výroku o trestu v předchozím rozsudku a obviněnému nebyl vedle trestu odnětí svobody nově uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, který byl obviněnému uložen v předchozím rozsudku.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal v rozsahu ustanovení § 267 odst. 2 tr. ř. správnost jen těch výroků, které se týkají obviněného M. R., jakož i řízení, jež této části rozhodnutí předcházelo, a shledal, že byl porušen zákon ve vytýkaném směru.

Podle § 35 odst. 1 tr. zák. uloží soud souhrnný trest, odsuzuje-li pachatel za dva nebo více trestných činů, popřípadě přečinů, a to podle toho zákonného ustanovení, které se vztahuje na trestný čin nejpřísněji trestný. Podle týchž zásad se ukládá souhrnný trest podle § 35 odst. 2 tr. zák., jestliže soud odsuzuje pachatele pro trestný čin, popřípadě přečin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek o jiném jeho trestném činu nebo přečinu. Smyslem tohoto ustanovení je, aby souhrnný trest tvořil jednotu, jako by šlo o trest úhrnný. Souhrnný trest nesmí však být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším. Podle poslední věty § 35 odst. 2 tr. zák. v rámci souhrnného trestu musí soud vyslovit trest ztráty čestných titulů a vyznamenání, ztráty vojenské hodnosti, propadnutí majetku nebo propadnutí věci, jestliže takový trest byl vysloven již rozsudkem dřívějším. Není zde tedy výslovně uveden trest zákazu činnosti. Z toho však nelze dovodit, že při ukládání souhrnného trestu není soud povinen zkoumat ze všech zákonných hledisek pro ukládání trestu, zda účel trestu uvedený v ustanovení § 23 odst. 1 tr. zák. nevyžaduje uložení

trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel pachateli vedle trestu odnětí svobody, zejména když v souzeném případě byly pro uložení tohoto trestu splněny podmínky již při rozhodování soudu o trestném činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák.

Z rozsudku okresního soudu Plzeň-město ze dne 25. 5. 1977 sp. zn. 4 T 79/77 a z usnesení krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 1977 sp. zn. 5 To 201/77, jímž bylo odvolání obviněného proti zmíněnému rozsudku okresního soudu zamítnuto, je patrné, že obviněnému byl v této věci uložen za trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 2 tr. zák. nepodmíněný trest odnětí svobody se zařazením do první nápravně výchovné skupiny a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří roků proto, že obviněný jako řidič nákladního auta v důsledku nepřiměřené rychlosti na přechodu pro chodce srazil a smrtelně zranil chodkyni J. Č. Šlo o výlučné zavinění ze strany obviněného. Dále bylo o obviněném zjištěno, že v letech 1972 až 1976 se dopustil celkem pěti dopravních přestupků, z nichž jeden se týká nedání přednosti v jízdě a zavinění malé dopravní nehody a druhý vysokého překročení rychlosti jízdy; tyto přestupky jsou závažné a nasvědčují tomu, že obviněný je neukázněným řidičem. Tuto neukázněnost projevil obviněný též ve věci souzené u okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 3 T 184/77, v níž byl uznán vinným trestnými činy neoprávněného užívání cizího motorového vozidla podle § 209a odst. 1, 3 písm. b) a § 209a odst. 2 tr. zák. V této věci byl obviněnému správně uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody na jeden rok se zařazením do první nápravně výchovné skupiny za současného zrušení výroku o trestu v předchozím rozsudku. Nedostatkem však je, že okresní soud při úvaze o souhrnném trestu nevzal zřetel na tu skutečnost, že účel trestu uvedený v ustanovení § 23 odst. 1 tr. zák. vyžadoval se zřetelem na okolnosti výše rozvedené, aby byl obviněnému uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v rozsahu, jak mu byl uložen v předchozím rozsudku. Pokud tedy takto okresní soud nepostupoval, porušil zákon v ustanoveních § 23 odst. 1 a § 49 odst. 1 tr. zák. Uložený souhrnný trest je proto ve zřejmém rozporu s účelem trestu (§ 266 odst. 2 tr. ř.).

Nejvyšší soud ČSR proto z podnětu stížnosti pro porušení zákona vyslovil uvedené porušení zákona a rozhodl sám tak, že výrok o trestu v napadeném rozsudku u obviněného M. R. doplnil tak, že uložil podle § 49 odst. 1 tr. zák. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří roků.